

Fang de persona

Indubtablement l'home no és pas bacallà de bacallaneria. Si el poseu en remull no es dessala ni s'estova. Déu va fer-li la pell impermeable. Nu, ocupiria l'aigua el mateix que'l cuir engrassat; vestit, es converteix en esponja. I és jutjant-se esponja, que ell cerca un mitjà de resguardar-se de la pluja. En això com en moltes altres coses va contra la natura i la natura castiga als temeraris. El sastre ha fet néixer el paraigua. El paraigua és un estri sarcàstic. Ens ha calgut molts anys per adonar-nos de la terrible fila que feiem aguantant aqueix aparell absurd, feble, agressiu i rudimentari els precursors del qual foren els bolets de les muntanyes i les medusses del mar. Quan les "ordenances" militars l'han proscrit per deshonorable és que alguna cosa hi veuen. Aquests dies hem pogut comprovar ben sovint amb quina facilitat compromet als ciutadans seriosos, un paraigua. Ell no té pas en compte qui el sosté. Amb la mateixa facilitat revoltant es gira en la mà d'un canonge, d'una marquesa, d'un alt funcionari o d'un catedràtic, que en la mà d'una serventa o d'un pela-canyes. El girar-se un paraigues en plena via pública constitueix un fet denigrant. Són d'aquells accidents que un hom recorda, amb rubor, sempre més. El qui s'hi ha trobat reconeix que porta un estigma per la vida. És la canya verda de la nostra passió.

I bé l'impermeable no ha pas sol-lu-

cionat res. El paraigua triomfa encara amb tots els seus defectes i vileses. Un i altre han finit per associar-se. L'home segueix usant-los a l'ensem amb el complement de les sabates de goma, però amb una sensació íntima i desagradable d'anfibi.

La visió d'un impermeable xop, encastat a les espatlles d'una persona no desvetlla pas entusiasmes estètics. El cas horrible és que aqueixos impermeables xops destrueixen la mala feina del paraigues. D'impermeables n'hauria de portar tothom o no portar-ne ningú.

Els — els dels altres — mullen el poc que hagueu pogut salvar amb el paraigues. Desgraciadament d'aquell que es trobi enclos entre dos gabardines empapades. Heu vist l'interior i la plataforma d'un tramvia durant la llevantada actual? No era allò una pasta de goma, de cotó de seda, de mànecs de fusta, de branyilles, de "panyo" de Terrassa, d'abric, pells, guants, tapabocques, bufandes i carn remullada? No tenia l'aspecte de turró d'Agramunt? No sentíeu el cruxir característic de quan se desclou una plica lacerada, en descendir un viatger? No en seguien tres o quatre arrossegats per l'empavesament, darrera d'ell? Imagineu-se el teixit de braços i cames, l'escalfor vital reblanint el cautxú, l'aigua tèbia esponjant la roba i transporant pels cossos i les pressions en tots sentits comprimint la massa i tindreu una imatge aproximada del fang de persona. I tal per la dèria irreverent de resguardar-se, amb artifici, de la pluja del cel.